

IN PACE IN DOMINUM

DOMINUM METRE QUIESCAM

XXVII. ÉVF. 1927. JÚL.—AUG.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 P 50 f.

Jelen példány 50 f.

Megjelenik minden hó elején.

VIRGO IPSUM OREMIGENI

IT DEUM ADORAVIT

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURBAMUS NIBUM ALTARIA.

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

QUI FRUMENTUM

RELECTURUM CONSERVASTI

ECCE AGNUS DEI VIATORUM VERE PAXE TRAHIM

QUI DOMINUS NON SUM DIGNUS

QUI FRUMENTUM

RELECTURUM CONSERVASTI

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* A legjobbak méltók Jézushoz. — *Répássy János:* Salvete Christi Vulnera. — *Csányi Medárd:* Ibi áldozása. — *Dr. Nagelreiter Alajos:* Jézus jelenléte az Oltáriszentségben. — *Király Ödönné:* Megint aratnak. — *Óhegyi Balázs:* Elindulok. — *Dr. Valkony Ferenc:* Nem sokat! — *Báró Kray Pál:* A szelídség erénye. — *Dr. Hidasi József:* Egy festmény margójára. — *Krónika.* — *Irodalom.*

Feleletek eucharistico-liturgikus kérdésekre.

11. Kérdés: Igen sok vitára ad alkalmat és a legtöbbször nyílt kérdés marad, hogy mikor kell venni commemoratiót de Sanctissimo exposito. Mi erre nézve a biztos előírás?

Felelet: a) Ha énekes szentmise (sacrum cantatum) van mindig kell venni az oratio de Sanctissimót, ha nem forog fenn az identitas mysterii (Commemorationem Ssmi ob identitatem mysterii solum modo omittendam esse in festis Passionis, Crucis, Ssmi Redemptoris, Ssmi Cordis Jesu et Pretiosissimi sanguinis. S. R. C. 3924 ad 4.) esete; még pedig a duplex I-ae et II-ae classis ünnepeken, virágvasárnap, karácsony és pünkösöd vigiliáján sub unica conclusione, amikor más commemoratio is van, a rubrica által előírt oratiók után, de minden imperata előtt.

b) Ha csendes szentmise (lectum) van coram Ssmo exposito nem vehető commemoratio de Ssmo a duplex I-ae et II-ae classis ünnepeken, virágvasárnapon, karácsony és pünkösöd vigiliáján és az ünnepélyes votivmisében. Mások ellenben mindig veendő a megemlékezés.

c) Ha valaki ünnepélyes szentségkítétel alatt nem a kitételes oltárnál, hanem a templom mellékoltáránál misézik, csak a 40 órai (nálunk nem igen ismert) szentségimádás idején köteles a rubrikák szerint de Sanctissimo kommemorálni, más szentségkítétel alkalmával a commemoratio lehetséges, de nem kötelező, a mellékoltárnál mondott szentmisében.

12. Kérdés: Apácatemplomban egy hívemnek megtagadták a szerzetesnők miséje elején a szentáldozást. Joguk volt-e hozzá?

Felelet: Igen! Mert bár a 846. Canon szerint «Quilibet sacerdos intra Missam et etiam proxime ante et statim post, sacram communionem ministrare potest», nem hagyandó figyelmen kívül a föltétel «si privatim celebrat», mikor ugyanis konventualis mise van (amelyen a zárda testületileg vesz részt), sem előtte, sem utána nem szabad kiosztani a szentáldozást, míg a *communitas* jelen van. Tehát megjelenésük előtt vagy távozásuk után karingben lehet áldoztatni.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2-50	Kis szent Terézia szelleme	3-50
Egyes példány	—25	Litánia latin szöveggel	—05
Régi teljes évfolyam	1-20	Litánia szent Józsefről	—05
Régi egyes példány	—10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	—10
Az O. E. Utmutatója	—80	«Kánter Károly»-emlékkép	—05
Vezérkönyve	—80	«Jézusom Örömom» folyóirat, előfizetés egész évre	1-60
Felvételi füzetek	—06	Egyes példány	—16
Félszázados története	3—	Régi teljes évfolyam	—80
Érme	1-20	Régi egyes példány	—05
Szervezése és működése	—10	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	—60
Jézus Szíve hónapja, füzeve	—30	Indulója	—08
Kötve	—60	Kis Örökimádás imakönyv	1-50
Nádasdy «Havi magány»	—80	Fehér lilium	—15
«Kánter Károly» emlékkönyv	1-20	Szent József imakönyv	3-50
Szent Zita élete	—20		
Egyszerűbb kiadás	—10		

A legjobbak méltók Jézushoz!

NEMCSAK a magyar, hanem az egész világ katolikus életének is legnagyobb problémája a papi hivatások száma és minősége. Előbbiről az Örökimádás legutolsó számában írtunk és most inkább arra akarunk rámutatni mennyire fontos, hogy a papi hivatások tulajdonosai egyúttal a legjobbak is legyenek. Isten maga a tökéletesség, hozzá a leg-tökéletesebb illik az emberek közül is. A papi tiszttség a legszentebb tárgyak körül mozog, az erre hivatottaknak erkölcsileg és szellemileg is a legjobbaknak kell lenniök.

1. *Szükséges, hogy a pap erkölcsileg kifogástalan családból származzék.* Itt nemcsak az egyházi törvénykönyv kívánalmára gondolunk, hanem azokra a láthatatlan erkölcsi fogyatékoságokra, amelyek egyes családokban lappangó méreg gyanánt élnek és a belőlük származó papoknak sokszor erkölcsi beszámítás alá — épen öntudallanságuk miatt — nem eső fogyatkozásai, amelyek gyógyíthatlanok és épen azért állandó hátráltatói egész papi életen át az Isten dicsőségére tökéletesen végzendő munkának. Az erkölcsileg kifogástalan családból származottság már magában véve igazi tőke a pap számára, amely állandóan a legszebb gyümölcsöket érleli minden megerőltetés nélkül. Innét van az, hogy ugyanazon készütséggel, ugyanazon buzgósággal végzett lelkipásztori munkának ugyanegy terepen is nagyon különbözőek az eredményei. *Szenteljük meg a családjainkat és ne tűrjünk benne semmiféle erkölcsi betegséget.* (Főleg a nagyizolás, hiúság, kapzsiság, szenvedélyességre gondolunk.)

2. *Szellemileg kiváló ifjak kellene a papi pályára!* Másfél évtizeddel előbb még csak úgy tolongtak a tiszta egyes bizonyítványosok és — bizony nem ok nélkül — még így is nagy szerencsének tartották, ha felvételt nyertek. Most a jelentkezők nagy része gyatra bizonyítvánnyal *méltatlankodik*, hogyha lemarad a fölvételnél. Akit meg fölvettek, azt hiszi, hogy ő gyakorol kegyet az egyházzal. S a szemináriumban külön

instruktorokkal kell toldozni-foldozni a hiányzó elmeélt. Pedig a papnövendékre sok és nagy feladat vár szellemiek terén. Hogy valaki jó pappá lehessen ahhoz igen sok tanulás, szorgalom és bizony tehetség is kell. A lelkiügyek intézése a legnagyobb tapintatot, széles látókört és nagy műveltséggel illusztrált akaratot igényel. Ha nincs, jaj a papnak, de jaj a híveinek is. Tehát ne a leggyatrább tanulókat és tehetségtelen fiainkat szánjuk papnak, hanem Istennek a legtökéletesebbet akarjuk adni, mint Ábel: terményeinek javát.

3. *Gondolnunk kell szemináriumainkra!* A papnevelő-intézetekben, ahol a fiatalság nagy szellemi tréningje van, nem hiányozhat a *legjobb táplálék és a leghygienikusabb környezet*. Ennek előteremtését nem lehet egyedül a püspöktől várni, sem kritizálni nem szabad a püspököt, hogy mire fordítja a terjedelmes egyházmegyei birtok jövedelmét. Jaj neki, ha nem arra fordítaná, amire kell, ő is számot fog egykor adni Istennek. De a legtöbb egyházmegyében olyan terhei vannak az egyházi vagyonnak, hogy annak jövedelméből a szemináriumok kellő újjáépítése és a fenti követelmények kielégítése egyedül a püspöktől nem várható. Szükséges, hogy egyesek, intézmények (pl. egyházközségek, különösen olyan falvak, amelyek soha papot nem adtak az egyháznak) kötelességüknek ismerjék a szemináriumra adakozni. Hányan tehetnék meg könnyen pl. azt, hogy terményeik feleslegéből juttatnának valamit a szemináriumnak. Mennyit pusztít el a termésből sokszor egy elemi csapás és megvan azért a gazda. Hát amikor ilyen csapás nem jött, nem adhatná-e a bőtermésből, hálából valamit — így közvetve — Isten dicsőségére. A szemináriumokban erős idegzetű, a tanulás nagy feladatait bíró növendékek csak egészséges lakás és jó táplálék mellett lehetnek. Ép testben, ép lélek! Ha valakinek, a papnak szüksége van erre. A pappal szemben a rohanó élet mindig nagyobb igényeket támaszt. Ezeket nem fogja kielégíteni tudni, ha fizikailag és szellemileg gyengén kerül ki a szemináriumból. Rossz táplálkozás mellett a szellemi munka egészen tönkreteszi az embert. (Az orvosok szerint 2 órás intenzív szellemi munka egy napi kapálás energiáit fogyasztja el.) Az ilyen elgyengült fiatal pap aztán vagy minden feladattól fázik, vagy ha elvégzi is, tessék-lássék krisztusiatlan és igazi eredmények nélküli, ide-oda kapkodás embere leszen. Ilyenekből nem kér az egyház.

4. *Flaink elé sohase tárjuk a papi állás anyagi előnyeit vagy kényelmeit.* Ez a hang nem a Krisztus hangja. Ő a munka és lemondás énekével toborozza legnagyobb apostolait. A papi hivatás igazi lelkesítője magának e tisztségnek nagyszerű fensége, amely valóságos égbetörő dómba hívogatja az ifjú lelket s ott a nyolc boldogság és az evangéliumi tanácsok oratóriumával éneklé belé a tiszta krisztusi melódiákat, amelyek-

től többé nem tud és nem is akar szabadulni. Sem kényelem, sem anyagiak nem teszik boldoggá az embert, de különösen nem a papot. S az anyagiakat sóvárgó pap a legtorzabb Krisztus-hasonmás, a híveket leg-szerencsétlenebbé tevő lelkipásztor a mercernarius (bérenc).

De honnét ez a hang az Örökimádásban? Ne botránkozzunk meg rajta! Szükséges ez is. Az eucharisztikus Jézus táborának látnia kell ezeket a problémákat, hogy itt is elsősorban vegye ki részét a tennivalók-ból, hogy az áldozatok útjain elöljárjon jó példával, helyes irányítással és a multkor már hangsúlyozott imádsággal könyörögjön ki a mostani idők követelményeinek megfelelni tudó méltóbb és jobb papi hivatásokat.

Dr. Mátrai Gyula.

SÁLVETE CHRISZTI VULNERA.¹

(Július 1. vasárnapjára.)

Üdvözlünk Krisztus sebei,
Örök szeretet jegyei,
Kütfők, melyekből fellakadt
Az üdvadó rubin patak.

Ragyogóbbak, mint csillagok,
Leheltek balzsam-illatot;
Nincs drágakő értékesebb,
Mint ti, sem szirméz édesebb.

Ci védsáncok vagytok nekünk,
Midőn bűnvész tör ellenünk;
Ha bennetek helyt foglalánk,
Uivunk vitéz sereg gyanánt.

Hh, mint kell áldanunk ezért,
Jézust, a vértanu-vezért,
Kinek testén ily sáncokat
Korbács vashorga szántogat!

Kinek királyi homlokát
Cöviskorona fonta át.
Mig lábait és szent kezét
Csúlság trónjára szegeztek.

Ám, hogy e trónon meghala,
Celfes lőn nagy diadala:
Szívébe lándsa szúr.. s ihol:
Uégső csepp vére is kifoly!

E csepp a győzelem-pecsét,
Melynek az adja meg becsét,
Hogy önkényt állá prés alá,
Mely vérét mind kisajtoltá.

Bűnös lélek, siess ide,
E vérfürdős mélységibe!
Minden szeplőd leveszi az,
Ésak bánatod legyen igaz.

Jézus, ki ülsz Htyád jobbján,
Ki megváltál, véred ontván,
És elküldéd Szentlelkedet,
Ezernyi báladal neked! Ámen.

Répassy János.

IBI ÁLDOZÁSA.

«Oly boldog leff a lelkem...!»
Csak ennyit mondott,
S lengett utánna
Hófehér színű fátyolruhája,
E napof oh! mennyire várta.

Először jött el kicsi szívébe
Égi Arája, kit mindig-mindig
Dicsért csöpíke szája,
S ime teljesült a régi vágya.

Arcán fűz égett égi örömtől
S hagyta hullni a könhyet,
Boldogságkönyvet.

* * *

Majd emelte fejét,
Valamif sutfogott a szája,
S reá szállt az égnek
Minden bája,
Mikor felmosolygott... Jézusára.

Csányi Medárd.

*¹ Gárdonyi egykori tanáratól — aki tavaly húnyt el — készített fordítás, amelyet különös szeretete jeléül készített az «Örökimádás-nak».

Jézus jelenléte az Oltáriszentségben.

EGYHÁZUNK tévedhetetlen tanítói hivatalánál fogva tanítja, hogy «a legszentebb Oltáriszentségben a test és a vér a mi Urunk Jézus Krisztus lelkével és istenségével, tehát az egész Krisztus igazán, valóban és lényegesen jelen van». Így tanítja ezt nekünk az Egyház a trienti zsinat XIII. ülésében, amely nagy horderejű zsinat 1545—63. folyt le 276 püspök és 174 alsóbbbrangú jelenlétében.

Míg a megreformált, azaz eretnek egyház azt hiszi, hogy az Oltáriszentség Jézus Krisztus testének és vérének csak képe, jele; amíg tévesen tanítja, hogy csak a Szentlélek működése által, aki bennünk és Krisztusban egyszerre van jelen, egyesül hitben szellemi módon Krisztussal az áldozó abban a pillanatban, amikor a kenyér és bor elemeit veszi magához és így a hit ajka által Krisztus testét és vérének csak lelkileg élvezi, míg testi ajka csak kenyeret és bort vesz magához, még pedig mint Krisztus testének és vérének jelét vagy képét: addig katolikus Egyházunk tanítja és hiszi nem Krisztus hívő megjelenítését, nem Krisztus képét, nem Krisztusnak csak működő erejét, hanem a pusztá megjelenítés helyett igazi jelenlétét, pusztá kép helyett valóságát és a pusztá működő erő helyett Krisztus lényegét. Szóval: Krisztus nekünk katolikusoknak igazán, valóban és lényegesen jelen van e nagy Szent-ségben.

Megengedjük, hogy emberi értelmünk ezt a főséges titkot föl nem foghatja, azonban ez senkit arra fel nem jogosít, hogy az isteni titoktól hitünket elfordítsuk. Szent kötelességünk, hogy az isteni igazságnak foglyul adjuk értelmünket, akármennyire megfoghatatlan legyen elménknek.

Alapítása előtt Jézus Krisztus testének és vérének ezt a titkát ama beszédében ígérte meg, amelyet az Oltáriszentség élőképe: a csodálatos kenyérszaporítás után a kafarnaumi zsinagógában tartott és amelyet szent János, evangéliumának 6. fejezetében örökített meg. Kifejezetten nevezte magát akkor «élő kenyér»-nek, «amely a mennyből szállott alá» és e kenyérről mondja, hogy az ő teste «a világ életéért» és egyúttal a határozott biztosítékot adja: «Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él».

Nemcsak idegenek, akik ezt hallották és e kenyérevésről egészen durva fogalmakat alkottak maguknak, vitatkoztak e fölött, «miképen adhatja ez nekünk az ő testét eledelül», hanem sokan tanítványai közül is így beszéltek: «Kemény beszéd ez, ki hallgathatja ezt?» Azonban Jézus ismétlenül hangoztatta állítását és legnagyobb hangsúllyal és méltósággal mondá: «Bizony, bizony mondom nektek: Ha nem eszitek az ember fia testét és nem isszátok az ő vérének, nem leszén élet tiben-

netek. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete vagyon; és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem bizonynyal étel és az én vérem bizonynyal ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, énbennem lakik, és én őbenne. Amint engem küldött az élő Atya és én élek az Atyáért: úgy, aki eszik engem, ő is él énértem».

Midőn a Szentírásból tudjuk, hogy Jézus oly nyomatékosan és ünnepélyesen kijelenti, hogy teste valóban étel és vére valóban ital és hogy annak vételével, amely nélkül nincsen mibennünk élet, az örök életre való feltámadást biztosítjuk magunknak, hogyan lehet mégis ez isteni kijelentés után Krisztusnak, az Oltáriszentségben való igazi, valóságos és lényeges jelenlétét kétségbe vonni?

Hiszen Krisztus nem azt mondja: Ha testi szájjatokkal a kenyeret eszitek és a vért isszátok, akkor lelki módon a hit szájával magatokhoz

veszitek testemet és véretem. Nem, nem ezt mondja. Hanem élő kenyérről beszél, amelyet testének nevez és erről mondja egész világosan: «Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örökké él».

Persze érzékiesen gondolkodó embernek ez kemény tanítás, amelyen volt a kafarnaumi zsinagóga hallgatóinak, akik a szent áldozást nem különböztették meg a szörnyűséges emberhúsevéstől. A gögös emberi ész is kételkedve kérdezi a zsidókkal: «Hogyan adhatja ez nekünk az ő testét ételül?»

Azonban, te gögös ember, csitulj el és fontold meg, hogy Jézus hallotta a zúgolódókat és látta tanítványai közül sokaknak távozását a kemény beszéd miatt, de nem vonta vissza szavait és hagyta őket eltávozni. Krisztus tehát igazán, valóban és lényegesen akart jelen lenni e nagy Szentségben és nem akarta, hogy csupán csak jelképileg s lelkiileg együk az Ő testét és igyuk az Ő véré, amiként az eretnekek gyökeres tévedésükben állítani merészelik. Az igazi félreértést azonban, amely a zsidók között akkor támadt, Krisztus megszünteti, amidőn mondja, hogy «szavai szellem és élet» és hogy «a test mit sem használ», azaz nem visszataszító emberhúsevéről és pusztá embervérivásról van itten szó. Ilyesmire nem szabad nekünk gondolni...

De az ígéretről térjünk át az alapításra. Ha az Oltáriszentség alapítására vonatkozólag az evangélistáktól (Máté XXVI. 26—28., Márk XIV. 22—23., Luk. XXII. 19—20.) kérünk tanácsot és azt látjuk, hogy az apostollal egybehangzóan (I. kor. I. XI. 24.) Jézust az utolsó vacsorán ekkép szólaltatják meg: «Ez az én testem, ez az én vérem; ez az éretetek adott test, ez az Újszövetség vére; ez az a vér, amely bűneitek bocsánatára kiontatik», hol marad itt még valami ok Krisztus igazi, valószínű és lényeges jelenlétének tagadására? «Nem tagadom, nem tagadhatom Jézus valószínű jelenlétét az Oltáriszentségben» mondta Luther Márton is még akkor, amikor a tagadás gögös szelleme még teljesen nem vett rajta erőt, mert — úgymond — «a Szentírás idevonatkozó helyei nagyon is világosak».

Meg kell fontolni az ünnepélyes és szent pillanatot, amikor isteni Királyunk, az édes Jézus így beszélt és cselekedett. Ez a pillanat közeli halálának pillanata volt. Szentséget rendelt, amely végtelen szeretetének kifejezője; emlékünnepet, testamentumot (végrendelet), Újszövetséget rendelt az Ószövetség helyébe. A végrendelet szavai minden embernek, szentek és úgy értjük azokat, ahogyan hangzanak. Nem forog fenn tehát *semmiféle észszerű* ok, de nem is képzelhető olyan, amely feljogosítana bennünket arra, hogy Jézus végrendeletének szavait: «Ez az én testem», «Ez az én vérem» másképp magyarázzuk, mint ahogyan hangzanak.

Nem, nem. E fölséges és végtelenül szent hittitoknak isteni Szerzője

nem mondja: «Ez jelenti az én testemet», «Ez testemnek jelképe», hanem világosan kijelenti: «Ez az én testem». Ezért tanította bensőséges és sziklaszilárd hittel a nagynevű egyházatya jeruzsálemi szent Cyrillus († 386): «Az Istenember mondja a kenyérről: «Ez az én testem»; szabad ezen kételkedni? Ő erősítgeti és szól: «Ez az én vérem». «Szabad ezen fennakadni és nem hinni? Szabad azt mondani: Nem! Ez nem a te véred!»

A szent apostolok amidőn az utolsó vacsorán mély áhitattal megáldoztak, minden biztonnyal Jézus valóságos jelenlétét hitték és ilyen értelemben tanították is egész életük folyamán a híveket. Különben, ha Jézus Krisztus szentséges testének csak jelképét szándékozott volna adni, írták volna-e az evangélisták egybehangzóan e világos és határozott mondatot: «Ez az én testem?» Hogyan is lehetne feltételezni Jézusról, a végtelen Bölcseségről, hogy ily komoly és fontos ügyben, amilyen a végrendelet, ingadozó és kétértelmű beszédmodot használjon? És ha az apostolok ily fontos ügyben Krisztus világos szavait tévesen fogták volna fel, Jézus Krisztus és az első keresztény pünkösdkor az apostolokra leszállott Szentlélekisten bizonyára felvilágosította volna tévedésükről, mert Jézus és a Szentlélek Isten az Egyházban, amelyet szent Pál apostol «az igazság oszlopának és alapjának» nevez, semmiféle tévedést meg nem engedhet.

Szent Ignác püspök és vértanu († 107), aki Jézust még földi életében ismerte, egyik levelében az eretnekről ezt írja: «Tartózkodnak az Eucharisztiaától és az imádságtól, mert nem vallják, hogy az Eucharisztia ami Megváltónknak, Jézus Krisztusnak teste; az a test, amely bűneinkért szenvedett. Az Istennek ezen adományával ellentétben hálnak meg kételyeik között». Ugyanezen isteni adományokról mondja szent Jusztin vértanu († 167): «Nem fogadjuk mint közönséges kenyeret, vagy közönséges italt..., arra tanítanak minket, hogy ez a táplálék, ha fölötte imában a hálaadást mondották, a testté lett Jézusnak teste és vére». Irenäus pedig († 202) ezt állítja: «Ha a vegyített kehely és a tört kenyér az Úr szava által Krisztus testének és vérenek Eucharisztiajává lett...» Így tanítanak a legrégebbi egyházatyák, akik legközelebb állnak az apostolok korához.

Az Egyház tanítása már a 430-ban tartott alexandriai zsinatból hangzik felénk, ahol alexandriai Cyrill érsek († 440) levelét olvasták fel: «Midőn az egyszülött Fiúnak, Jézus Krisztusnak halálát és halottaiból feltámadását valljuk, a templomban ama vérontás nélküli áldozatot ünnepeljük és midőn e titokteljes áldásokhoz közeledünk, általuk megszentelődünk. Mert Megváltónknak, Jézus Krisztusnak szent testében és drága vérében részesülünk. Nem mint közönséges testet élvezzük, ez

— Szóval, Gyuri bácsi! — akkor végleg meghódította ezeket az egyszerű szíveket s felszabadult, derűs érzéssel szédtek el ki-ki a dolgára.

Gyuri bácsi egész nap ott tett-vett körülötte; örvendett, hogy mennyi mindent kérdezett tőle s ő szép cifra mondatokban válaszolhatott neki, örvendett, ha füttyörészni hallotta, csak alkonyattájt nehezült meg a szíve

A Mindenkersegítő Szűz Mária gyönyörű oltára az Örökimádásban, az Erzsébet királyné szobor helyén. Előtte vasráccsal bekerítve Káncer Károly sírja. Erzsébet királyné szobra jelenleg a lelkigyakorlatos és központi házunk (Üllői-út 77.) lépcsőházának díszé kis pálmaligetben.

s egy kis csalódással indult a temetőbe egy szál margitvirággal — amit az ünnepi csokorból csent el — s miközben letette a sírra, azt susogta: «Ne nehezteljen rá nagy, jó uram, hogy ma megfelejtkézett ide jönni; még olyan fiatal és daloskedvű; nem is csodálkozom, ha nem jutott eszébe ez a csendes temetőkert. De holnap biztosan!»

Még egy pár napig hűségesen mentegette a «kis nagyságos urat», aztán már csak szóltanul ballagott el esténként egy kis szégyenkezéssel, egy-egy könnyecseppel. A szeretet találékonyságával egyszer azt hitte, hogy mégis meg tudja oldani ezt a kérdést és rendezni urának ezt a függőben levő adósságát. Hirtelen ezzel a kérdéssel fordult hozzá:

— Nagyságos uram, nem kíván senkit meglátogatni? s reménykedve függesztette rá szemét, hátha megkérdezi: ugyan kit? s ő akkor rávágja: a boldogult tekintetes urat.

Csalódott. Lóránt Gábor habozás nélkül válaszolt:

— Ejnye, Gyuri bácsi, hát ilyen rossz gazdának tart engem? Hogy tehelnék most látogatást, mikor küszöbön áll az aratás! Biztosan egy széplányos házhoz akar engem küldeni. Hát majd aratás után!

Aznap este Gyuri bácsi megpróbálta mégegyszer megigérni a megboldogultnak: «aratás után». Megjött az aratás is! Gazda reménysége, férfiak verejtékes kenyere, fiatalság dalos munkája!

Lóránt Gábor reggeltől estig ott volt közöttük, tréfás jókedvű biztatására nagyot lendült a kasza, minden suhintása egy karéj barnapiroshéjú, illatos puha kenyér, ragyogószemű apróság kezében. Búgott a cséplőgép, ütemes zenéje olyan volt, mint az aratók együttes szívdobogása — és teltek a zsákok, egyik a másik után.

Ó, mennyi életet adó, életét fenntartó kenyér lesz ebből, hány sápadt, vézna gyermekarc ragyog fel illatára, hány munkás, dolgos kéz nyúl ki érte, hány könyörgő fohász esedezik utána — ilyen gondolatok forogtak a földesúr fejében és diadalmas, fölényes büszkeség lopódzott szívébe: ime, nekem mennyi van! Mire befejezték az aratást, a duzzadó gögös önérzet már otthont talált nála.

Az öreg tekintetes idejében aratás után fölemelő, lelket simogató ünnepély szokott volt következni. Boris néni egy jókora hófehér foszlós kalácsot sütött az új termésből, amit a plébános úr a munkások előtt megszentelt; aztán egy hálaímat mondtak a gondviselő jóságos Istennek, aki az ő tavaszi fohászukat — «hogy a földnek bő gyümölcsöt adni és megtartani méltóztassál» — így meghallgatta és évről-évre megismétli a csodálatos kenyérszaporítást. Végül a földesúr reszkető kézzel szeletelte, osztotta a szentelt kalácsot és nem győzte ismételni: «Isten adta, övé legyen érte minden hála, minden dicséret».

Az évben is megsült a fehér kalács, odasereglettek a munkás emberek, már csak a plébános úrért kellett volna menni, mikor kijött a tornácra az új gazda. Gyuri bácsi sietve előállott és ékes szavakban iparkodott előadni a nap jelentőségét, úgylátszik azonban, sehogysem sikerült, mert a fiatal gazda szánakozó mosollyal hallgatta, aztán felkacagott gyöngyöző jóízű nevetéssel s kedveskedő hangon felelte:

— Szegény öregem, hát maguk itt ilyen vénasszonyos aratási ünnepet ültek? No megálljatok — fordult pajtáskodva embereihez — tartunk ma este itt olyan ünnepet, tudom, arról csiripel majd minden kis veréb végig a határon. Paprikás pörkölt, daltfakasztó ital, cigánymuzsika, kopogós magyar esárdás! Ez lesz az ünnep! Igaz-e, fiúk?

A fiatalság könnyen lelkesedik, egy-kettőre fel is hangzott az «éljen» és Lóránt most még merészebben folytatta:

— Hogy pedig Boris néni remeke se maradjon szégyenben, hát kóstoljuk meg, aztán szenteltvíz helyett kulaccsal adunk rá áldást — s máris szeletelte a kalácsot. Nem akarta észrevenni, hogy a kezek csak tétován nyúltak a szeletekért, de azt már észre kellett vennie, hogy Gyuri bácsi csak forgatta, nézegette s a világot sem emelte volna a szájához. Nagyot villant a gazda szeme, gúnyosan kérdezte:

— No, Gyuri bácsi, talán bizony nem is kell az én kenyérem?

Mire az öreg csendes szomorúsággal felelte:

— Tisztességgel legyen mondva, nagyságos uram, bizony az én öreg, hűséges szívem jobban örülne az Isten áldotta kenyérének.

— Hát akkor jó utat, keresse meg az Isten kenyérét és hízzon meg tőle — kiáltotta fojtott indulattal, az emberekhez fordulva pedig így folytatta:

— Akinek nem tetszik ez a kenyér, az mehet az öreggel. Nagy úr a kenyér, ha van, még nagyobb, ha nincs. — Egymás után emelődtek fel a kezek és szinte egyszerre haraptak a szeletekbe. Diadalmas tekintettel fordult az öreg felé, hátha ő is meggondolta magát — szívesen megbocsátana, de az már letette a maga darabját és nyugodt, lassú léptekkel ballagott a cselédház felé, mögötte Boris néni.

Egynéhány lépés után visszafordult és tettetett ártatlansággal kérdezte:

— Nagyságos uram, az is vénasszonyos szokás, ha az örökös megadja a hálás tisztességet a halottnak, akitől ezt a sok kenyérmagvat kapta? — a feleletre nem volt kíváncsi, most már szaporázta a lépéseket, hogy minél hamarabb kívülré kerüljön.

Vágás tállalt. Néhány nap múlva, mikor azt hitte Lóránt, senkivel sem fog találkozni, a temetőbe sétált. A sírról már el voltak takarítva a száraz ágak, csak a közepén feküdt egy aransárga kalászból font friss koszorú. Láttára forró vérhullám ömlött el az arcán s e percben mérhetetlenül gyűlölte Gyuri bácsit.

Még két esztendő jött és vele két aratás. A kalászok még dúsabbak, a zsákok tömöttebbek voltak; Lóránt Gábor gazdagabb, gögösebb, mint valaha. Hol volt már akkor a szentelt kalács és hálaadás gondolata!

— Dolgos kéz kell ide, nem szenteltvíz meg imádság — hangoztatta

fennen és az emberek olyan könnyen elhitték neki, mert úgy látszott igaza van.

A harmadik évben javában folyt a gépelés, amikor egy harsogó hang percek alatt megállította: kiűtött a háború. Olyan volt ez a kiáltás, mint egy varázsszó, máról-holnapra elszéledtek a munkásai, úgyszólván magára maradt az öregekkel, azok is csak hosszas könyörgésre folytatták a munkát, hiszen mindenki iparkodott a saját magát biztonságba hozni. Rövid idő múlva a földesúr is megkapta a behívót, neki is mennie kellett. Ő, be keserves nehezen szakadt el hazulról, azoktól az aranyakat érő raktáraktól.

Kire bízhatná nyugodt szívvel? — gondolkozott, Egy pillanatra Gyuri bácsi és Boris néni arca jelent meg kutató emlékezetében — bosszúsan kergette el még a gondolatot is. És elment. Két végtelennek tetsző eszten-dőt töltött a harctéren, harmadik aratásra jött csak meg féllábbal, de titkolt reménységgel, hogy a föld, a drága, édes anyaföld majd mindenért kár-pótolja. A termést még lábon találta s aratásra csak feketekendős, hallga-tag asszonyok vállalkoztak. Lassan ment a munka, ősz lett, mire a zsákokat bekötötték; beraktározásra nem is került a sor, már vitték is a frontharcosok-nak. Minden évben kevesebb reménnyel vetettek és több csalódással arattak. Lóránt Gábor mindig csendesebb, gondolkozóbb lett.

— Hát már sohasem lesz vége ennek a szörnyűségnek? — lázadozott olykor. De igen, egyszer csak mégis vége lett, hogy eljöhessen egy még kétségbeesettebb, még ádázabb küzdelem az életért, a kenyérért.

Kilopták a földet a lábunk alól, kiűtötték a kenyeret a kezünkből, amit meghagytak nekünk, az is fekete volt, sós is a ráhullott könnyektől és jóságos Isten! olyan kevés, olyan nagyon, nagyon kevés!

Lóránt Gábor azt hitte, rászakadt az égbolt, amikor arra a fekete napra virradt, hogy nem volt többé háza, földje, kenyere, csak egy útlevele a szerb bocskortól.

Kidobták! s most földönfutó, koldus, nyomorék! Mint a láz a beteg testet, úgy rázta a indulat; képes lett volna ölni keserűségében!

Eljött az utolsó éjtszaka is, amit még házában tölthetett és akkor a titokzatos sötétségből előjöttek emlékek, árnyak, vádak, bűnök. Hiába húnnya le szemét, odaálltak ágya mellé és emlékeznie kellett egy napra, amikor az öreg, húséges Györgyöt kidobta otthonából könnyedén, szív-telenül sietve. Arcán végigfolytak a könnyek, kezébe temette forró fejét.

Van Isten! — van bűnhődés.

Szürkén, álmosan kelt fel a búcsú reggele; mintha ólomból lett volna minden tagja, olyan nehezen, fáradtan lépte át a küszöböt. A kétség-beesett tompa reménytelenség testet öltött alakja volt.

Útja ott vitte el a templom előtt; még nem is látta belülről.

— Megnézem ezt is utoljára — gondolta.

Hűvös volt az idő, a lelke is fázott, borzongott, amikor belépett. Először a tömjén kellemes illata csapta meg melegen, aztán a tömjénfüstön keresztülszűrődő gyertyavilág ötlött szemébe, majd itt is, ott is ismerős arcokat látott. Úgy érezte magát, mint a messze földről hazatért utas, akit önkéntelenül, ellenállhatatlanul átjár az édes otthon meghitt melege, csak még olyan álomszerűen új, olyan szokatlan ez neki. Érezte, hogy jó itt lenni, de még nem merete befészkelni magát a puhaságába, nem merete átadni magát a mindent elfeledtető édességébe.

— Panem de coelo praeslitisti eis, kenyeret adtál mennyből nekik — hallotta az oltár felől és utána a feleletet:

— Minden gyönyörűséggel teljest.

Gyuri bácsi hangja ez — állapította meg egy pillanat alatt és lelkét előntötte az érzelmeknek valami furcsa vegyülete. Volt abban megszágyenülés, hogy íme: akit ő fosztott meg a kenyértől, az most mégis hálásan zengi: «kenyeret adtál a mennyből» — volt abban öröm, volt bánat a múltért, reménység a jövőre. Maga sem tudta, mit érez, csak szavakat keresett, amibe az egész lelkét beleönthette volna.

S ekkor segítségére jött az oltár felől az örökszép ima:

— Miatyánk, ki a mennyekben vagy...

Keze imára kulcsolódott, gyermeki bizalommal felelte:

— Mindennapi kenyereinket add meg nekünk ma...

Mikor kijött a templomból s lekanyarodott az útra, már nem volt a szívében sem harag, sem indulat; minden keserősége, sötét, reménytelen kétségbeesése megnyugvásra békült, mert már tudta, hogy van otthona és érezte, hogy lesz kenyere.

Király Ödönne.

ELINDULOK...

Elindulok most hosszú útra...

Hozzad szeretnék menni futva

Áldott Jézus! — Ámde nem lehet:

Vinni kell még szent keresztetemet.

Törd le bennem az Ős-áruút,

Földi kincset vágyót, bámulót.

Tisztítsd lelkem gyászos ablakát

S úgy keressem az égi hazát.

Segíts Jézus! Oly gyöngye vagyok,

Úznek engem a földi bajok.

Harcom nagy lesz, jaj ha elbukom —

Jézus ne hagyj! Segíts ez úton.

Tavaszmom után ha jő a nyár

S virágokkal dús már a határ,

Jézus akkor úgy álljak eléd

Mint a dús mezőkről jött oseléd.

A harcokban megtörődött kezem

Csendesen az öledbe fészem

A térdemmel Eléd roskadok

Hiszem: égi bérem megkapom.

Óhegyi Balázs.

Nem sokat!

NEM SOKAT kér tőlünk Jézus. Nem. Csak az elhullatott szemeket, mint a szegény Lázár, életünknek dús asztaláról lehulló morzsákat. Nem kíván nagy áldozatot, csak annyit, hogy életünk elhullatott filléreit, amik fölöslegeseek, sőt még rossz dolgokra is dobáljuk ki, most engedjük át Néki, az Ő dicsőségére, az Ő hajlékának, szegény templomának felszegélyezésére, az egészen szegény oltárainak felékesítésére. Amint önzetlenül és szeretettel felékesítette számunkra azt a mezőt, mely kenyeret ad nekünk, tegyük széppé és ékessé azt az oltárt, hol az örökélet kenyerét osztogatja. Szívünknek ne zárjuk el kiskapuját, ne sajnáljuk azt a kis áldozatot, amelyet tőlünk

Krisztus szeretete kíván. Nem fogjuk megérezni. Mert ha Néki adunk, amit adunk az nem vesz el, örökké élvezzük annak kamatait. Nem kér sokat, nem kéri el mindenünket, csak a fölöslegest. Bár sokat adott Ő nekünk, még sem veti szemünkre hidegségünket, szívtelen, zsigori lelkületünket. Szóltanul megy el a nagy búzakazlak s kereszttek mellett. Nem mutat rá kincseidre (amiket Ő adott). Egyiket sem akarja elvenni, ne félj! Csak esedezik, hogy az elhullatott búzaszemeket összeszedhesse, ha szeretettel átengeded Néki ezeket a fölöslegeseket, ezeknek is örül. Jézus minden jószívűségnek örül s azt szereti, ha mi áldozatosan jószívűek vagyunk. Felszólít téged is az Úr Jézus, hisz oly kicsiny a kis kacsója, s kicsiny a köténye, segíts te is néki gyűjteni. Vedd kezedbe a takarékoság és szeretet gereblyéjét s állj a krisztusi munkába te is.

S aki minden fölöslegesét már átadta Jézus kis kötényébe, az még mindig segíthet valamiben Jézusnak. Mert Ő mást is gyűjt az élet tarlóin. Nemcsak adományok kellene az Ő templomára, oltárára, hanem lelkek is a templomába és szent oltára köré. Azokat az elveszett, de értékes lelkeket is össze akarja gyűjteni, akiket a gondtalan s lelkiismeretlen nevelés fölületessége elhullani, elveszni engedett: a hitetlen, durva, hitközömbös, meghasonlott lelkeket is felkeresi és összeszedi.

Nem sokat kíván tőlünk Jézus! Nem kívánja azt, hogy országokat vagy tömegeket térítsünk meg, mentsünk meg. Megelégszik azzal is, ha segítünk neki úgy, hogy mindenki legalább egy elhullott kalászt, elveszett lelket emel föl; megbecsülve megmenti Jézus szeretetének. Azokat

is keressük föl, akikkel már nem törődik senki s akik már elvesztek környezetüknek hitetlen tömegében. Nem akar Ő övéi közül egyet sem elveszíteni. Azért megy Jézus a határba, hol a lelki rablók szabadon garázdálkodhatnak, megy megmenteni, összegyűjteni az elhullott, elveszett lelkeket.

Ezt a keveset, mit Ő kíván tőlünk, a legnagyobb készséggel tegyük meg. Elérkezett az aratás, gyűjtés ideje. Gyűjtsünk Jézussal, Jézusért. Az Oltáregylet legszebb munkája következik most, az oltárt ékeesebbé tenni: virággal, oltárszerekkel s oltárt szerető, oltárról és oltárért élő lelkekkel. Ez teszi ékessé munkás életünket s boldoggá mennybemenetlünket.

Dr. Valkony Ferenc.

A szelídség erénye

«Boldogok a szelídek, mert ők bírják a földet», mondja az Úr Jézus a hegyi beszédben. «Kemény beszéd ez, azaz érthetetlen, és ki hallgathatja azt», mondják erre is sokan. A földet csak erő hódítja meg, a szelídség pedig csak gyengeség, mint erő. Felületes gondolkodás mindenesetre csak engedékenységet lát ebben az erényben és azért meg is veti azt. Pedig épen a szelídség a legnagyobb lelkierő jele, nem ritkán természetmegaladó erő kifejtés gyümölcse.

A szelídséget, a mansuetudot Szent Tamás mint a «*moderativa interioris passionis*»-t, mint a belső szenvedély mérséklőjét «*potissima virtus*» hatalmas erénynek mondja. (Summa Theol. Sec. sec. qu. CIVII Ant. I et III.) Jó meghatározást találtam Pesch Ker. Élefilozófiájában a szelíd emberről. Ez — mondja Pesch — az, aki Istenre való tekintettel nem jön indulatba, ha igazságtalanság éri őt. A szelídség uralja a rendetlen indulatot (Zornműtigkeit) és a bosszúvágyat (Tillm. Pesch Ctr. Lf. 428). Mindez azt mutatja, hogy a szelídség, ha külsőleg csak engedékenységnak látszik is talán, voltaképpen igazán nagy lelki erő kifejtés, mely «a lelket önmaga felett úrrá teszi, szavai, kívánságai és cselekedetei urává» (Peña 55.). Egy spanyol misztikus, Peña nagyon helyesen mondja Jézus sz. Szívéről való elmélkedései egyikében, hogy az ember, aki a haragot önmagán uralkodni engedi, a legkegyetlenebb rabszolgájárom alatt nyög. Mert a meg nem fékezett indulat «nem cselekszi azt, ami Isten előtt kedves» (Jak. 1₂₀) és «utóbb talán jóvá sem teheted, miután felebarátodat megbecstelenítetted» (Példab. 25₉). «A fékevesztett szenvedély — mondja tovább Peña — elvakítja értelmünket, leigazza akaratunkat, ajkainkról szavakat csal ki, melyeket később inkább nem is mondtunk volna, és oly tettekre visz, amiket később meg kell bánnunk. A

haragos ember letett értelmének és szabadságának használatáról, amelyek pedig kitüntető jellemvonásai az emberi természetnek.»

A szelídség ezzel szemben biztosítja a lélek uralmát minden körülmények között, sőt épen akkor, amikor arra a legnagyobb szükségünk van, amikor támadás ért bennünket, vagy igazságtalanságot kellett tapasztalunk.

A szelídség alatt itt persze nem a természetadta érzéketlenséget, közönyt, jó magyar szóval mondva, nem a flegmát értem, ami inkább veleszületett lomhasága egyeseknek, mint lelkük erénye. A szelídséghez, mint igazi erényhez, kettő szükséges, és pedig elengedhetetlenül szükséges: «az Istenre való tekintet és az önuralom».

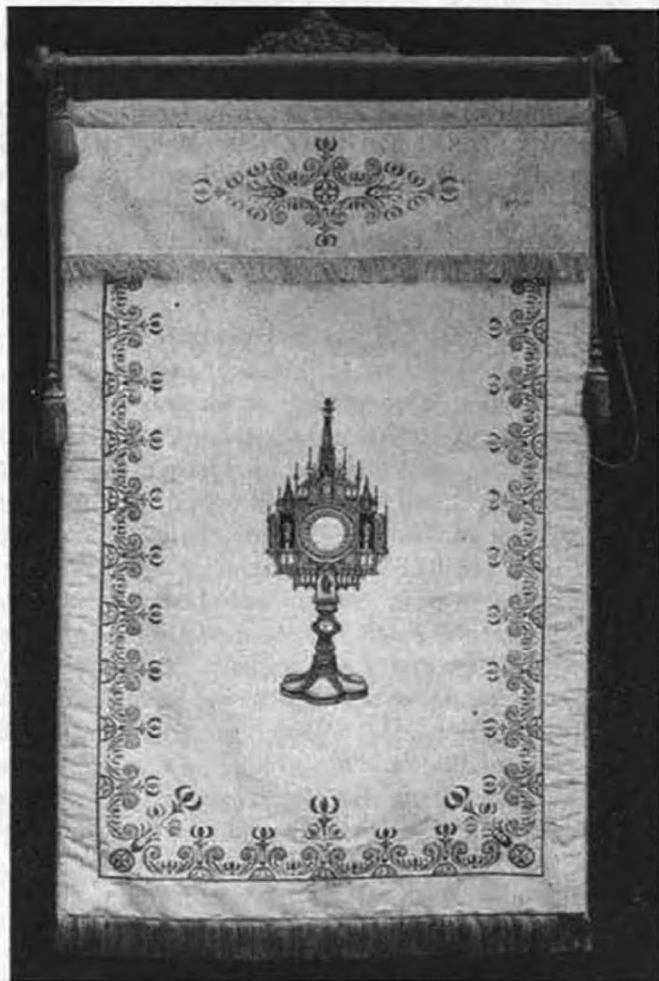
Az Istenre való tekintet természetfölöttivé teszi érdem szempontjából is a szelídséget, mely azonban csakis akkor mondható igazi erénynek, ha nehéz benső küzdelem, önlegyőzés által lett és maradt úrrá a lélek felett.

A szelídség és az indulat közötti nagy különbséget a természet szemlélteti a leghatásosabban. Amilyen fölséges és az élet, a forgalom szempontjából feltétlenül szükséges, a tenger síma, nyugodt tükrén való hajózás, époly rettentés, pusztulás és halállalteljes a tenger, ha imént még síma felületét a vihar korbácsolja fel. Hasznos, sőt egyenesen nélkülözhetetlen az emberi élet szempontjából a tűz, annak melege és energiája, ha és amíg az ember ura marad és korlátok közé szorítva tartja. De jaj, száz és ezerszeresen jaj, ha ez az elem legyőzte urát, az embert, és korlátai közül kitört.

A természet minden erejével, úgyszólván minden energiaforrásával ugyanígy van. A világrend nagy törvényei már most a mi belső, kisvilágunkra is állnak. Ő ember, ki a fékevesztett elemek borzalmas tombolását már rettegve láthatad, lásd e külső katasztrófában annak a belső szerencsétlenségnek képét, ha természeted hasznos creje, az indulat, a szenvedély, lerázták magukról értelmeknek s akaratomnak uralmát. S ha van fék, mely ezeket a különben produktív erőket féken tartja, épen a veszélyek idején, úgy a szelídség az a fék, mely bensőnk toporzékoló paripáját biztos kézzel tartja és irányítja. «Boldogok a szelídek, mert ők bírják a földet», saját lelküknek, szívüknek nem ritkán lázadozó, forrongó földjét. Ez is lehet az Úr Jézus szavainak egyik, ha talán nagyon is átvitt, nagyon is távoli értelme.

«A szelídek... gyönyörködnek a béke sokaságaiban», mondja a Zsoltáros (Ps. 36₁₁). S az isteni Mester, amikor szelídségének követésére buzdít, nem ok nélkül teszi hozzá:... és nyugodalmat találtok lelkeiteknek» (Mt. 11₂₉). A belső békesség és lelki nyugalom boldogságának állandóságát csak a szelídség biztosítja számunkra. Ha önmagamba

nézek s multamra gondolok, azt látom, hogy úgyszólván valahányszor nem volt meg lelkem nyugalma, békessége, majdnem mindannyiszor az

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület új körmeneti zászlaja, amelyet azért csináltatott, mert régi értékes zászlaja roppant nehéz és a körmenetek alkalmával a szél rendkívül megrongálja. A Szent István-napi körmeneten már ezt a zászlót keressük a Szent György-téren.

indulat lett előbb úrrá rajta. A szelídség crénye, mondhatjuk bátran, lelkünk állandó békességének záloga.

«Boldogok a szelídek, mert ők bírják a földet», boldogok a szelí-

dek, mert ők bírják, ők hódítják meg a földet. Sokan megmosolyogják ezt és mondják: ugyan hogy is lehetne a szelídséggel hódítani. Hódítani csak a nyers erők, a kíméletlen erő képes.

Csakhogy hódítás van többféle. A nyers erők, a fegyver hódítása csak külsőséges. Csak addig tart, amíg az erőviszony állandó marad a hódító s a hódított között. Ha ez erőviszony egyszer megváltozott, akkor megszűnt a hódító hatalma is s a felszabadult nem ritkán véres bosszút áll zsandárán. Erre a történelemben nem egy példát találunk.

Aki azonban értékesebb hódításra vágyik, az nem földi országokat, hanem a legértékesebb birodalmat, a szívek birodalmát akarja meghódítani. Ezt pedig semmi mással nem lehet jobban, mint a szelídség megígéző hatalmával, mely már nem egyszer a legbőszebb ellenségéből is hű barátot csinált.

A szelídség elsősorban az Isten szeretetét biztosítja számunkra. Isten «a szelídeknek ad malasztot» (Pldb. 3₃₁) és «megtanítja őket az ő utaira» (Zsolt. 24₉). «A szelídeket felfogja az Úr, a bűnösöket pedig földig alázza» (Zs. 146₆). «Felmagasztalja a szabadulásra a szelídeket.» (Zs. 149₄). «Mert nem a sokaságban van a Te erőd, Uram, sem a lovak erejében a Te akaratod s a kevélyek sem tetszettek neked elejétől fogva; hanem az alázatosak és szelídek könyörgése tetszett neked mindenkoron», mondja Judit nagy vállalkozása előtt imájában. (Jud. 9₁₆.) «Ami kedves az Úrnak: a hit és a szelídség; az ilyet kincsekkel halmozza el (Sir. 1₃₄).

Boldogok hát a szelídek, mert elsősorban ők bírják az Isten szeretetét.

Ha már most az Isten szívét is meghatja az emberi szív szelídsége, mennyivel inkább van ez hatással az emberek szívére. Tény az, hogy a legelkeseredettebb ellenségeskedést is megtörte már a szelídség hatalma. «A szelíd ember», mondja aranyszájú szent János, «úgy tudja a szíveket megnyerni, hogy elűz abból minden keserűséget, amit a gyalázat vagy ellenségeskedés plántáltak abba.» «A szelíd felelet megtöri a haragot; a kemény beszéd haragot támaszt.»

A legnagyobb mértékben megvolt ez az erény az isteni Főpapban, Jézus Krisztusban. Már Izaiás jövendölése mondja róla: «Ime az én szolgám... az én választottam, lelkemnek kedve telik benne; az én lelkemet adtam rája s ítéletet fog hirdetni a nemzeteknek. Nem fog kiáltani, nem válogat személyt s nem hallják odakinn az ő szavát. A repedezett nádat nem töri össze és a füstölgő méceket nem oltja ki...» (Izai. 42₁₋₂). És úgy volt. Szelíden jött, szelídség volt éltének, működésének jellemvonása. De meg is hódította a szíveket, úgy mint senki más.

Szelídséget mutatott Jézus a tanítványokkal, a betegekkel, a szenvedőkkel szemben, de még inkább éreztette azt a bűnbánókkal. Igazán nem volt senki, akihez ne lett volna jó szava, szelíd tekintete, ha a bűn-

angyal kíséri sugárzó arccal a csoportot. Az egyházat ideális, fenséges nőalak jelképezi. Az egyház kezében tartja legdrágább kincsét: szép monstranciában az imádandó Eucharistiát. Az egyház fölé egy angyal tartja a pápai hármaskoronát, a tiarát.

Az egyház győzelmi kocsijának kerekei alatt, az út porában fetreng a tudatlanság, amelyet herculesi, de visszataszító férfialakok képviselnek. Az út mentén, a kocsi mellett, bekötött szemű torzonborz férfit látunk, aki még a fejét is elfordítja a legméltóságosabb Eucharistiától. A kép alján a földgolyót pillantjuk meg, amint azt a paradicsomi kígyó kárhozatos, halálos öleléssel fonja át.

Sokat mond nekünk ez a mélyértelmű kép!

Legyen erős a mi hitünk a legméltóságosabb Oltáriszentségben! *Haec est victoria, quae vincit mundum, fides nostra!* Ez az a győzelem, amely meggyőzi, legyőzi a világot, a mi hitünk! (A «világ» alatt az evangélium nyelvén a földön található mindenfajta erkölcsi rosszat, kísértést, csábítást kell érteni!)

Legyen mély, meggyőződéses a mi hitünk és akkor a tudatlanság és hazugság nem vesz szégyenszemre erőt rajtunk.

Legyen kitartó a mi hitünk és akkor nem veszítjük el lelki tisztánlátásunkat. Az igazság Napja a legfőlségesebb Oltáriszentség. Örvendezünk, hogy ebbe a Napba szabad néznünk, hogy ez a Nap világítja be életünk útját. Lelkisötétség, szenvedés, nyomorúság, üldöztetés idején meneküljünk az imádandó, a kenyér színében rejtőzködő Úr Jézushoz, aki világosságot derít az emberi élet titokzatos, mély problémáira! Aki őszintén hisz a legméltóságosabb Oltáriszentségben, az nem marad ugyan életproblémák nélkül, de őt nem nyomják le a problémák és nem kergetik kétségbeesésbe a földi bajok.

Emmanuel, azaz velünk az Úr! Velünk van *élő*, szentségi valóságban. Tud, lát, ismer *mindent!* Együttérez velünk! Mi kell több, bátorítóbb, vigasztalóbb ennél?...

Végtelenül szeressük az Anyaszentegyházat, amely a kezében hordozza és nekünk ajándékozza, kiosztja az imádandó Oltáriszentséget! O áldott, szent, dicső Anyaszentegyház! Van-e valami hozzád hasonló, főnséges, magasztos, erős, diadalmas jelenség?

Boldogan, büszkén, diadalittasan vallom magam az Anyaszentegyház gyermekének!...

Dr. Hidasi József.

Shvoy Lajos az új fehérvári püspök! Június 20-án terjedt el a hír Budapesten, hogy Shvoy Lajos, a Regnum Marianum plébánosa, Székesfehérvár püspökévé nevezetett ki. Sokaknak meglepetés, akik ismerik, azoknak annál nagyobb öröm. Eddigi lelkipásztori működése elsőrangú. Plébániája, akár szerveztségét, akár kulturális, akár szociális működését tekintjük, minden tekintetben mintaszerű. S mindennek mozgató lelke ő, a «Shvoy atya». Bennünket különösen a szép eucharisztikus élet érdekelt, melyet a plébániáján személyesen vezetett Eucharisztikus Szövetségben és Oltáregyesületben teremtett és most a püspöki kinevezéskor nemcsak a szokásos udvariassággal, hanem igaz nagybecsüléssel és hálával is köszöntjük az új püspök urat. Meg vagyunk győződve arról is, hogy a fehérvári egyházmegyébe az Úr Jézus eucharisztikus országának hatalmas vezére indul Shvoy Lajos személyében, aki az eucharisztikus lelkiéletnek gazdag aratását fogja ott előkészíteni. Az Országos Köz-

ponti Oltáregyesület távollévő igazgatói helyett és az Eucharisztikus Gyermekszövetség nevében dr. Mátrai Gyula tb. p. káplán, lelkész, szerkesztő személyesen kereste fel az új püspök urat és kívánt bőséges áldást óriási jelentőségű munkájára. Ad multos annos! Imádkozunk érte!

Dömsödön az Oltáregyesület megalakult egyenlőre 23 taggal. Csekélynek tetszik e szám! Pedig kezdetnek igen szép olyan helyen, ahol évek hosszú során teljesen elhanyagolt állapotban volt a hitélet. Csik József, a község első lelkésze, rengeteg nehézséggel küzdött, míg ennyire juttatta Dömsöd katolikus életét. Szentségimádást most még csak közös imaórán tartanak, majd a tagok számának gyarapodásával egésznapos imádással fognak hódolni a szentségi Úr Jézus előtt. Sok áldást kívánunk az új oltáregyletre attól, akiért alakult!

A budapesti Országos Központi Oltáregyesület az idej kiállításáról szétküldött: 101 miseruhát, 36 palástot, 10 feloniant, 16 velumot, 46 minis-

tránsruhát, 270 vállkendőt, 536 kehelykendőt, 10 kelyhet, 12 áldozatokelyhet és 4 szentségmutatót. *Itt említjük meg*, hogy mindazon egyházközségek, melyek a Központi Oltáregylet adományaiban részesedtek, méltányosságból *előfizettek az Örökimádásra, amelynek egyházközségükben nagyobb propagandát is ígértek*. Több helyen még nem váltódott be ez ígéret, kérjük mielőbbi végrehajtását. Fontos, hogy minden szegény hitközségbe is eljusson az Örökimádás, hogy az Oltáregylet üzeneteit idejekorán megtudják és utasításait saját érdekükben végrehajtsák. Pl. Igen sok szegénytemplom az idén azért nem kapott meg egyes szereket vagy ruhákat, mert nagyon későn küldötte be kérvényét és a kért tárgyak már nem voltak előállíthatók. *A szegény templomok kérvényeit december 31-ig kell a Központba juttatni az egyházmegyei igazgató urak révén.*

Árpádházi B. Margit szenttéavatásáért hatalmas mozgalom indult meg Budapesten. A legtöbb magyar szentnek tiszteli őt, pedig még nincs szenttéavatva. Szenttéavatási pöre egyszer már egészen elkészült, de — akkor eleinken mulott — hogy a szenttéavatás nem történt meg s később az akták elvesztek s most egészen újra kell kezdeni mindent elülről. Két új csodának is kell történnie Boldog Margit közbenjárására. A Magyar Katolikus Nőegyesületek Országos Szövetsége országos mozgalmat indított, amely imádsággal, szentáldozások felajánlásával

iparkodik kiesdeni a szenttéavatáshoz szükséges két új csodát.

Templomot B. Margit tiszteletére. Árpádházi B. Margitról nevezte el magát az az egyházközség, amely az úgynevezett Lóportárdülő területén alakult, Budapest, V. kerületében 27.000 katolikus hívő van itt templom nélkül. Jelenleg a Tutaj utcában van szegény — a háború alatt hullakamra — később szenespincének használt helyiségben igen kicsiny kápolnája. Templomra égető szüksége van az egyházközségnek, de az anyagi eszközei még hiányoznak. Aki teheti, a mi kedves Szentünk tiszteletére — a templomépítés mielőbbi megkezdését lehetővé teendő — küldjön adományt az *Árpádházi B. Margit templomépítő Bizottsága címére Budapest, V., Berzenczei-út 40.*

Amerikai adomány. Lorain (Ohio)-ból a Szent László hitközség híveitől az ottani káplán úr egyik budapesti paptársa révén 34 dollárt küldött a budapesti Országos központnak a szegény templomok fölsegélyezésére. Isten fizesse meg messzire szakadt honfitársaink nagy-lelkű adományát, mellyel itthoni szegény templomaink egyházi szerekl való ellátását teszük lehetővé.

Kis Teréz zászlónk (a Központ által Lisieux-be küldendő zászló) még mindig nem készülhetett el, mert nem jött össze a szükséges összeg. A Kis Szent tisztelőitől, akik hálájukat akarják kifejezni iránta, vagy párfogást kérnek tőle, szíves adományokat kérünk.

A budavári koronázó főtemplom oltáregyesülete minden évben szokott jótékony célú hangversenyt rendezni; az elmúlt évben 2.000.000 K-t juttatott ezen hangverseny jövedelméből a központnak. Az oltáregylet a Kis Teréz szoboralapja javára is gyűjtött már 12.500.000 K-t.

Egy megtérés. Meranban egy svéd úrnő véletlenül katolikus templomba tévedt, ahol épen szentmise volt. Kíváncsiságból bentmaradt az egész szentmise alatt. Úrfelmutatáskor rendkívüli erő térdrekenyszerítette őt. Lelkében mély megindulással távozott. Másnap újra eljött s mikor ugyanazon ellenállhatatlan erő járta át, az Úrfelmutatásnál leborult és mint hívő kelt fel az oltártól. Egy üdülő pappal oktattatta magát s vele együtt Olaszországba ment, hogy pár hónapon át tanulmányozza a katolikus vallást. Nem csodálkozhatunk azon, hogy különös tisztelőjévé lett a legfőbb szentségnek és ezt mondta egy apácának: «Később is szerettem volna érezni ugyanazt, amit kétszer éreztem a szentmisén, de soha többé nem történt meg velem». A legméltóságosabb Oltáriszentségnek a mi Örökimádás templomunkba is járnak megtérítettjei. Tanúságot tesznek emellett azok a lelkiatyák, akik e templomban a gyóntatószékben fogadják és gondozzák a lelkeket.

A budavári koronázó főtemplom Oltáregyesületének tagjai közé belépett Horthy Miklósné őfőméltósága

is, akit mély tisztelettel és igaz örömmel köszöntünk az eucharisztikus Jézus táborában.

Szent József oltárunk az Örökimádás templomában. Azóta, hogy a Mindenkor Segítő Szűz Máriának szép márványoltárt emelt a hívek buzgósága, a régi kis Szűz Mária oltár Szent József oltárrá alakult át. Ez az oltár azonban csak provizórikus, templomunkba egyáltalában — sem kivitel, sem stílus szempontjából — nem illő faoltár. Miután már többen adakoztak a Szent József tiszteletére, a Mindenkor Segítő Szűz Mária oltárával egyező márványoltár készítésére, a templom igazgatósága azzal a gondolattal foglalkozik, hogy az oltárt rövidesen megrendeli, ha újabb kegyadományok lehetővé teszik e tervénck kivitelét.

Pázmány Péter himnusza a Szűzanyához. A magyar bíboros «Cicero» igaz magyarhoz illően mélységes tisztelet és szeretettel csüngött Szűz Mária tiszteletén. Gyönyörű latin himnuszt írt róla ihletett lélekkel, mely a Szűzanyát «dicsőséges, szépséges, fénytárasztó csillagnak, a világ Úrnőjének, gyönyörűséges Anyának, Ég királynőjének, a baj orvosságának» stb. nevezi. Igazi nagy szellem nagy lelkesedésében fogant hittanilag is helyt álló epitheton ornanszok és invokációk, amelyekben a szent Szűznek úgy szólván összes jótékony tevékenységére történik utalás. Azt mondhatnók a magyar szív egész Mária-kultusza benne van ebben a gyönyörű latin himnuszbán. Dr.

Klinda Teofil esztergomi prelátus-kanonok mentette meg ezt az értékes «Pázmány-gyöngyöt» a pusztulástól, mikor a magyarok Nagyasszonyának officiumát készítette. Az ő nagy magyar szívének szeretete tette meg e himnuszt a magyarok Nagyasszonya officiumának speciális himnuszává és gondoskodott arról, hogy az «O gloriosa, o speciosa, Stella luminosa» etc. himnusz *kottával ellátva külön lenyomatban is kapható legyen. Desclee Tournaiiban Belgium, adta ki és ugyanott kapható.* Bárcsak minnél több magyar intézetben, zárdában ismernék meg és énekelnék a szent Szűznek ezt a gyönyörű himnuszt.

Szentföldi zarándoklat indul ez év augusztus hó 31-én azoknak a helyeknek meglátogatása céljából, melyeket Krisztus születésével, életével és halálával megszentelt. Jeruzsálem, Betlehem, Jordán-folyó, Holt-tenger, Jericho, Sion, Getsemane-kert, Olajfák hegye, Cidron völgye, Bethesda-tó, Mária sírja, Golgotha, Názáret, Kána, Tiberiás, Kafarnaum, Genzárreti tó, Tábor- és Karmel-hegye, azok a főbb pontok, melyek a most megjelent és szétküldött, minden részletre kiterjedő tájékoztatóban szerepelnek. Ebből tudjuk meg, hogy a legolcsóbb részvételi díj 9 millió 800 ezer korona. Akik pedig a zarándoklattal kapcsolatos egyiptomi, illetve kairói társasutazásban is részt óhajtanak venni, ezeknek legolcsóbb részvételi díja 15 millió korona. Mindkét csoport egyszerre indul Budapestről, a Szentföldön: Karmel-

hegyén találkozik egymással s az egész szentföldi programot együtt végzi el; visszafelé az ázsiai parton és Konstantinápolyban hosszabb időt tölt el a társaság, mely 22 napig lesz távol hazájától.

Az egész utazás jólszervezettségére vall a kellő szakértelemmel összeállított program, mely illusztrációkkal is ellátva részletes felvilágosítást nyújt a vasúton, hajón és autókon való utazásra, az elszállásolásra, élelmezésre, részvételi díjak befizetésére, jelentkezési határidőre, útlevele, levelezésre, ruházatra, kézicsomagokra, pénznemre s a vezetés módzataira vonatkozólag. *A szentföldi zarándoklatot előkészítő bizottság (Budapest, IV., Váci-utca 40.)* a programban lelkes felhívást bocsát az érdeklődőkhöz, kiknek a többek között azt izeni, hogy azok, akik hitükben megerősödni akarnak, akik át akarják élni a Szentírás tanításait, akik imádkozni akarnak szereteteikért és a magyar hazáért, csatlakozzanak a szeptemberi menethez.

Budapest. *A Krisztinavárosban* működő Oltáregyesület rendszeres szép egyesületi életével tűnik ki a budapesti fiókkoltáregyesületek között. Főleg Pálffy Lajos buzgó munkálkodásának köszönhető a szép eredmény, melyet az elmúlt évben elértek. Jelenleg 352 tagja van itt az egyesületnek. Élén *dr. Zelliger Vilmos* prelátus plébános és *Ripka Ferencné* főpolgármesterné állanak. Egyesületi életük legimpozánsabb megnyilvánulása a havonkénti első

vasárnapi szentségimádás déli 12 órától este 1/27-ig. Az utolsó órában 1/26-kor szentbeszéd van, amelyet rendszeren meghívott szónok tart. Az elmúlt év szónokai: Perlaki Lajos, dr. Töttössy Miklós, P. Böle Kornél, P. Szabó Piusz, dr. Tille Gyula, dr. Angyal Kálmán, várbogyai Csepy Pál, dr. Koudela Géza, dr. Mátrai Gyula, P. Varga Bálint voltak. Ünnepnapja az Oltáregyesületnek az első péntek is, amelyet közös szentáldozással ünnepel meg. Lelkigyakorlatokat és külön hitvédelmi előadásokat is rendezett az oltáregylet P. Omerovich Tamás vezetésével. A művészi érzés fejlesztésére az oltáregylet testületileg nézte meg a Nemzeti Szalonban az Egyházművészeti «Kiállítás», a Háziasszonyok kiállítását és a Központi Oltáregylet kiállítását is. *Különösen örült a Központ, hogy ez a leánya egész családjával jött el megnézni, mi lett azon adományokból, amelyeket ő és a többiek (oltáregyesületi fiókok) a Központnak juttatnak.* Itt említjük meg, hogy az adományok tekintetében a *krisztinavárosi Oltáregylet a II. helyre került*, mert az elmúlt évről utólag beszolgáltató összeggel túlment a négy millió s így ő következik a józsefvárosi után. Ha a lélekszámot tekintjük, erkölcsileg övé az elsőség is. Ezt az eredményt egy ünnepély jövedelme tette lehetővé. *Nagyon ajánljuk ilyen ünnepélyek rendezését. Ahol eddig ilyen tartottak, érdemesnek találják évről-évre megismételni. És helyén való is, hogy az egyházköz-*

ség legtekintélyesebb egyesületének legyen évente ilyen templonkivüli megnyilatkozása is.

A munkaórákat a Gellérthegyutcai zárdában tartotta a krisztinavárosi oltáregyesület, ahol mindig a legnagyobb szeretet- és megértéssel találkozott a nagyon tisztelendő főnöknő részéről, akinek ezúton is háláját fejezi ki. Neugebauer Viktorné, dr. Homoki Viktorné oltárterítőcsipkéket, Nándor Sándorné pedig szintén több csipkét adományozott. A tagdíj címén befolyó adományok *pontosan a szabályok szerint a Központnak szolgáltattak be.* Isten áldása legyen buzdóságukon!

A Józsefvárosi buzgó oltáregyesületről több ízben megemlékeztünk, most a 21 munkáskezű hölgy tevékenységét ismertetjük *Glatz Gézáné* jelentése nyomán:

A józsefvárosi fiókoltaéregyesület, mint a Szent József Egyházközség hitbuzgalmi szakosztályában, 1926. évi március hó 5-étől 1927. évi február hó 5-éig minden hó 1-ső és 3-ik péntekén a sekrestye feletti Oratoriumban az egyházi ruhák és fehérneműkön végzett munkákról ezt jelenti:

Munkatársaink száma 21.

Fehérneműekben végeztünk: 257 stolavédő cserélve, 15 alba, 75 karing, 16 oltárterítő, 11 áldoztató függöny. Össz. 117 drb javítva. 76 drb új stolavédő varrva, 3 drb új karing, 1 drb új hosszú áldoztató függöny, 4 drb új alsó fehér oltárterítő, 3 drb. új durva vászonterítő.

Össz. 11 drb. új fehérnemű varrva. 1 új zászlóhuzat viaszkosvászonból, 6 új piros cloth védőhuzat a stalumra, 5 új védőterítő az oltárookra, 18 új lila keresztlepel. 4 drb. tömjénhordó zsák régi anyagból.

A miseruhákon: 1 fehér misemondóruha, új selyemből, új zsinórokkal, 1 régi himzést felhasználva, a mellékrészekkel együtt megvarrva, 1 fehér különálló stola teljesen új, megvarrva, 3 fehér misemondóruha teljesen elbontva, tisztítva, új részekkel pótolva, újra megvarrva, 2 fehér szertartóruha javítva, 2 fehér szertartóruha javítva, 2 fehér szertartóruha javítva és kötőszalaggal ellátva, 2 fehér szertartóruhán új eleje varrva, 7 stola és 9 manipulus javítva, 9 ministránsruha manipulus javítva, 5 ministránsköpeny javítva, 1 selyem Antipendium javítva, 2 padterítő többször javítva, 2 drapéria többször javítva.

Az Egyházközségnek varrtunk: 18 drb. törülközőt, 12 drb. tőrlőruhát, 2 rend függőnyt 3 ablakra, 3 ablakpárnahuzatot piros clothból.

Adományokban kaptunk: Tomka Ferencné: 1 Antipendium a főoltárra, Vitéz Mártonffy Gézáne: 1 Antipendium a Mária-oltárra, Schillenger Istvánné: 1 Antipendium a Mária-oltárra, özv. Radics Pálné: 1 Antipendium a Mária-oltárra, Kerschbaummeyer Rezsóné: 1 Antipendium a Szent Antalhoz, Gindl Ernóné: Antipendium a Szent Antalhoz, Darvas Lajosné: Antipendium a Mária-oltárra, Névtelenül: 6 kehelytőrlő, özv. Mihály Jánosné:

5 méter horgolt csipke, Barna Ottóné: 1 finom stolavédő, Biczek Józsefné: 2 orsó fehér cérna, Györffy Sándorné: 6 orsó fehér cérna, Kovács Józsefné: 1 szénvasaló, Kollet Henrik: 8 virágtartóedény, Hajósne: 2 váza, Hajdy Karolin: 2 váza, Regenbach Ferencné: 1 fali szenteltvíztartó.

Balatonszabadin tizenkét buzgó asszony tömörült, hogy a szentségi Jézus szolgálatára szentelje magát. Még ugyan nincs hivatalosan megalakítva az Oltáregylet, de megvan rá a remény, különösen azóta, hogy *Perényi Józsefné*, akinek gyönyörű és áldozatos munkájáról kiállítá-sunkkal kapcsolatban emlékeztünk meg, sajátkezüleg igen szép zászlót himzett e jó lelkeknek, hogy az alatt tömörülve, minél többek figyelme reá irányuljon az oltáregyesületi eszmére és a szentségi Jézus nagyobb dicsőségére ott is buzgó eucharisztikus élet vegye kezdetét.

Taglétszámrevízió. Annak idején megemléztünk, hogy a józselvárosi oltáregylet gyönyörű példáját nyújtotta az oltáregyleti életnek, a pontosan végrehajtott tagrevízióval. *A terjesztőnek átvizsgálják a tagokat, ki teljesíti, ki nem teljesíti a kötelességét, az utóbbiakat — nagy tapintattal és szeretettel és az ügyért lángoló buzgósággal — megkérdezik, hogy akar-e tovább is tag lenni és ez esetben kötelességei teljesítésére buzdítják és arra nézve komoly ígéretét veszik.* Szükséges ez, mert az egyesületi életben alapvető fontossággal bír a rend és köteles-

P. Berthe: *Jézus Krisztus élete, szenvedése, győzelme.* Fordította: *Ernö kármelita atya.* A Jézus életéről írt munkák között egyik legérdekesebben, legtudományosabban és lélekrehatóbban megírt munka. Nem elégszik meg azzal, hogy ismert dolgokat adjon, hanem az ismereteket gazdag tartalommal a legérdekesebb keretben vonzó leírásokkal teszi érdekessé és amellet a tudományosság gerincére rakja le jóleső biztonsággal. A fordító maga tesz tanúságot e mű lelkiélet mélységei felé vezető erejéről. Szívesen ajánljuk.

A *Szent István-Társulatnak* «A Magyar Nép Könyvtára» című vállalkozását szintén örömmel üdvözljük a sok haszontalan és lelketmérgező olcsó sajtótermékkel szemben. A magyar ember szereti a rövid találó olvasmányokat; téli esteiken, nyári ünnep- és vasárnapokon szívesen vesz kezébe ilyen vonzó kiállítású füzeteket. Az eddig megjelent füzetek:

Novák M.: *Magyarország Golgotája.*

Verseghy K.: *Az egészség a legdrágább kincs.*

Nyisztor Z.: *Baptisták.*

Orbán J.: *Mit szólna hozzá a Csákó és más elbeszélések.*

Nitsmann J.: *Műtrágyázás.* Egyes szám ára 20 fillér. Igazán nem pénz érte.

Karácsonyi János: *Kis Biblia* (rövid egyháztörténettel és szertartással, katolikus elemi népiskolák számára). Az új tantervvel kapcsolatban elkerülhetetlen volt az új tankönyvek kiadása is. A Szt. I.-T. **Karácsonyi Sándor** esperes-plébánost kérte fel a «*Kis Biblia*» megírására. Mint a címmel zárójelben jeleztük, sokkal többet tartalmaz, mint amit a «*Biblia*» fogalma alatt értünk. Különösen értékesek gyakorlati alkalmazásai és katolikus öntudat fejlesztésére törekvő beállításai. Az illetékeseknek nem kellene ajánlanunk, mert úgy is el van rendelve használata, ha mégis ajánljuk figyelemre, ezt azért tesszük, mert kalapot akarunk emelni az igazán *célszerűsége*re törekvő munka eredménye előtt.

Dr. Czumbel Lajos: *A kereszt útján.* Nagyböjti elmélkedések. Hét tartalmas elmélkedés: «Készülj a halálra», «Isten a lelkiismeretben», «A testiség ördöge», «A gőg ördöge», «A kereszt királyi útja», «A pusztulás útja», «Áll már a kereszt» címen. E gondolatokat Krisztus szenvedésein keresztül vési bele a lélekbe, amely föltétlenül kötelességének tudatára ébred. Kidolgozott elmélkedések ezek, amelyek rendkívül megkönnyítik az elmélkedő munkáját. Szívesen ajánljuk.

Apostolkodási Könyvtár címen **Bangha Béla** jezsuita atya új sorozatot indított meg. Az első füzet címe: *Az apostolkodás rövid kézikönyve.* Legelőször a Mária-kongregációk hangoztatták a világiak apostolkodását. Ma már a legtöbb vallásos egyesülés iparkodik erre nevelni tagjait.

Nagyon helyesen. Aki fölfedezte Krisztusban a Messiást, azonnal hívta testvérét: jer és lássad, megtaláltuk a Messiást. Így kell most is lennie: Krisztus országának új területet a lelkekben a már meglevő polgárok vannak hivatva hódítani. A sok jóakarató törekvésnek akar szolgálatot tenni a kitűnő katolikus szellemi vezér tollából napvilágot látott könyv. Örülünk, hogy ezzel is gazdagabbak vagyunk és több eredmény reményével dolgozhatnak buzgó világi apostolaink, akiknek kezébe adjuk e könyvet «tolle, lege et fac similiter»! Vedd, olvasd és cselekedj szerinte!

* * *

Herder-kiadványok: Kleines Messbuch für die Sonn- und Feiertage von Pius Bihlmeyer O. S. B. 16° (XII, 28 u. 638 S. 1 Bild) Freiburg, 1927, a Schott-féle kiadás mellett, amelyet mindig szem előtt tart, főleg *olcsósága* miatt fog széles körökben kedvező fogadtatásra találni Bihlmeyer új németnyelvű missaleja. Ára csak 3.60 márka, noha 670 lapot tartalmaz a legfinomabb papíron, kedves imakönyv formában hozva a vasár- és ünnepnapok szentmiséit, részben párhuzamos latin-német, részben pedig csak német szöveggel. Miután magyar missalénk van már, főleg a németajkú olvasóinknak ajánljuk.*

Kleine Schulbibel für das Bistum Breslau und seinen Delegaturbezirk. Nem mondhatjuk el róla ugyanazt, mint főntebb az új magyar bibliáról mondottunk. A régi nyomokon halad. Érdeme mégis a rendkívüli könnyedség: képei, címei, nyelve igen könnyűvé teszik megtanulását.

* * *

Liturgikus Útmutató, az Úrnak 1927. esztendejére címen a Regnum Marianum egyházközség dr. Korompai József-fel, a liturgia buzgó apostolával szerkesztetett egyházi naptárnak nevezhető könyvet, amelyben ügyes magyarázatok teszik megérthetőbbé és lelki elmélyedésre alkalmasabbá az anyaszentegyház gyönyörű liturgikus életét. Mint a hitélet segédkönyve úttörő, dicséretet és széles körben való elterjesztést érdemlő munka. Melegen ajánljuk. Ára a Regnum Marianum épülő temploma javára 2 P. Megrendelhető a plébánián Budapest, VII. ker., Damjanich-u. 50.

* * *

Vox academica címen komoly folyóirat jelent meg katolikus egyetemi hallgatókat és egyetemi műveltségű intelligenciát tartva szem előtt. Tartalma olyan, hogy a legkényesebb ízlést is kielégíti. Az egyetemi ifjúság bizonyára örömmel köszönti ezt a folyóiratot, de rajtuk kívül azok a szülők és nevelők is, akik az akadémikusoktól hol azt kapták kifogásul, hogy valamely folyóirat nem elég nívós, hol meg hogy nem érdekli őket. Mindjárt az első szám súlyos nevű emberek mélyenszántó

cikkét hozza: *Glattfelder Gyula* dr. esanádi püspök: Katholikus célkitűzés; *Marcell Mihály* dr. kollégiumi igazgató: A magyar ifjúság prófétája; *Steinecher Ferenc* dr., a közgazd. egyetem ny. r. tanára: A közgazdasági kar hallgatóinak elhelyezkedése; *dr. Tiefenthaler József* kollégiumi igazgató: Az értelmiség lelki válságának orvoslása; *dr. Szily Kálmán*, a József műegyetem ny. r. tanára: A magyar diploma krízise; *dr. Molnár Kálmán*, az Erzsébet tudományegyetem ny. r. tanára: Jogászi ifjúságunk jövője; *dr. Concha Győző*, a Pázmány egyetem jogi karának ny. r. tanára: Egyetemi éveim emlékei; *dr. Hechler Antal*, a Pázmány-egyetem bölcsészeti tanára: Művészet és világnézet címen írtak az első számba cikkeket. Megemlékezik még az első szám Prohászka püspökről, az ifjúság diadalmas vezérééről, Erdély apostola címen Majláth püspök úrról, Klebelsberg Kunó gróf kultúrmunkájáról, † Bársony János egyetemi tanárról. Ismerteti a pápa szózatát, a tomizmusról. Praktikus cikket közöl Radnai Bélától a gyorsírásról, végül a diákszövetség ügyeiről tájékoztatja az olvasót. A folyóirat kiadója az *Országos Magyar Katholikus Diákszövetség*; szerkesztőbizottsága pedig *Marcell Mihály dr.*, *Tiefenthaler József dr.*, *Lotz Antal dr.*, *Rusznák Rezső dr.* és *Petrányi Győző* a legjobb jövőt engedik jósolni a folyóiratnak. Előfizetési ára egy évre 6 P. Szerkesztősége és kiadóhivatala Budapest, IX. ker., Ráday-u. 45.

Lapzártakor kapta meg szerkesztőségünk az újonnan átdolgozott Szentírás újszövetségi I. kötetét. Még a boldogult Vaszary hercegprímás rendelte el a Szentírás revízióját, de mindaddig nem valósulhatott meg az új kiadás, míg dr. Mihályfi Ákos, villersi apát a Szent István-Társulat alelnöki székébe nem került s a szentírásfordítás ügyét tette főprogramjává. Tanártársai szívesen vállalkoztak a közreműködésre. Az előttünk fekvő, igen csinos kiállítású kötet a négy evangéliumot (a boldogult *Szekely István* egy. t. óriási munkája) és az Apostolok cselekedeteit (*dr. Martin Aurél* fordítása, aki dr. Székely munkáját is nagy fáradsággal sajtó alá rendezte) tartalmazza. Az Újszövetség II. kötete karácsonyra, az Ószövetség pedig 2 éven belül fog megjelenni. A Szent István-Társulat magasztos hivatásának — jó könyvek olcsó kiadása és terjesztése — megfelelően 100 millióval járult hozzá a kiadási költségek csökkentéséhez és így az eredeti 10 P helyett 5 P-ért kapható minden katolikus könyvkereskedésben. Örömmel köszöntjük a javított fordítású Szentírást és most már ennek megszerzését ajánljuk katolikus családainknak.

* * *

Ismétten előfordult tévedések elkerülésére szükségesnek tartjuk jelezni, hogy az itt ismertetett könyvek nem kaphatók szerkesztőségünkben, ellenben mind megrendelhetők a Szent István-Társulat Bpest, VIII., Szentkirályi-u. 28., vagy a Kordánál VIII., Mikszáth K.-tér 3.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.